

Прѣзь единъ малкъ и не съразмѣренъ прозорецъ на тъмницѣтъ въ Византиѣ, една мъждива и блѣда свѣтлина възвѣсти изгрѣваніето на слънцето на лежащійтъ въ жалостна и влажна стаѣ Евстатія Воитиди, краката на когото пристискаха желѣзны оковы висящи отъ чреслата му.

Тъмничиныйтъ часовникъ би петый на сутринѣтъ по Европейски. Чувахъ ся вече гласовѣтъ на кафедринѣтъ въ тъмницѣтъ и дрънканьето на синджирѣтъ на запрѣнитъ въ другыѣ отдѣленія на заведеніето.

Евстатій бѣше наблѣгналъ главѣтъ си на лакътѣтъ си на десѣтъ си ракъ и виждаше ся извънъ мѣрѣтъ умысле.

Лицето му блѣдаво изображаваше необыкновенно дълбокъ меланхолизмъ, косата му разрошена и силъчкана, облѣклото му съвсѣмъ не прибрано, и всичко това показваше едно о друго съблскуванѣтъ чувства въ дълбочинѣтъ на сърдцето му.

Тъмницата наистинѣ причудливо повліява върху нравѣтъ на чловѣка. Гледа нѣкой слънцето изъ тъмницѣтъ и му ся вижда приплѣднѣло, слуша църтеньето и чуруликаньето на птицѣтъ, и сяка че му ся криватъ, чува пѣснитъ на мимоходящѣтъ и му ся струватъ да сж погрѣбалны напѣвы; ходи и негодува; яде но неусѣща никакво наслаждѣніе въ кушаніето. Прѣсищаніе на живота обзема всякого който е затворенъ въ тъмницѣ; сега нека си въобрази нѣкой какво може да чувствува чловѣкъ, който като Евстатія Воитиди знае че заключеніето на затворѣтъ му, ще да бѣде смъртъта.

Единъ часъ бѣше ся минѣло и той си оставаше неподвиженъ тамо, когато внезапно вратата на отдѣленіето му скръцнаха блъснѣты и отворены отъ тъмничника, който введе едно непознато лице, заповѣда му да сѣдне и за ключи вратата.

Евстатій ся събѣди отъ дълбокото си замисланіе и,